Norrlandsträngaren 2003

Tidskrift för Norrlandsträngare

Nr 2

Innehållsförteckning

Ordf. har ordet Sidan 1
En volontärs minnen Sidan 2-6
Besök vid Krigsarkivet Sidan 6-8
Vi som en gång trampat på T 3`s mark Sidan 8
Apoteksbolaget Sidan 9
Årsmötesprotokollet Sidan 10
Verksamhetsplan -03 mm Sidan 11

Föreningsuppgifter.

Ordf.
Leif Östberg, tfn hem 0620-40234.
Mobil: 070-3145329.
Mail: leif.062040234@telia.com

V.ordf.
Arne Hedvall, tfn hem 0620-51274.
Mail: hedvalls@tiscali.se

Sekr.
Kjell Åström, tfn hem 0620-16149,
Mobil: 070-6693937.
Mail: astrom.kjell@spray.se

Kassör
Nils-Erik Nyberg, tfn hem 0620-14254
Mobil: 070-5636201
Mail: chrisny@algonet.se
Arb: nils-erik.nyberg@arb.fmlog.mil.se

Ledamot
Joakim Falk, tfn hem 0620-13969.
Mobil: 070-6473580
Mail: bibbi.falk@mail.telitel.se

Ledamot
Lennart Hellström, tfn hem 0620-50007
Mobil 070-1752715.
Mail: lennart-hellstrom@swipnet.se

Suppleant
Barbro Sjödahl.

Postgiro: 33 69 14 - 7
Hemsida:
http://www.sollefteamuseum.com
Adress: c/o Kjell Åström, Rösta 436
881 33 Sollefteå

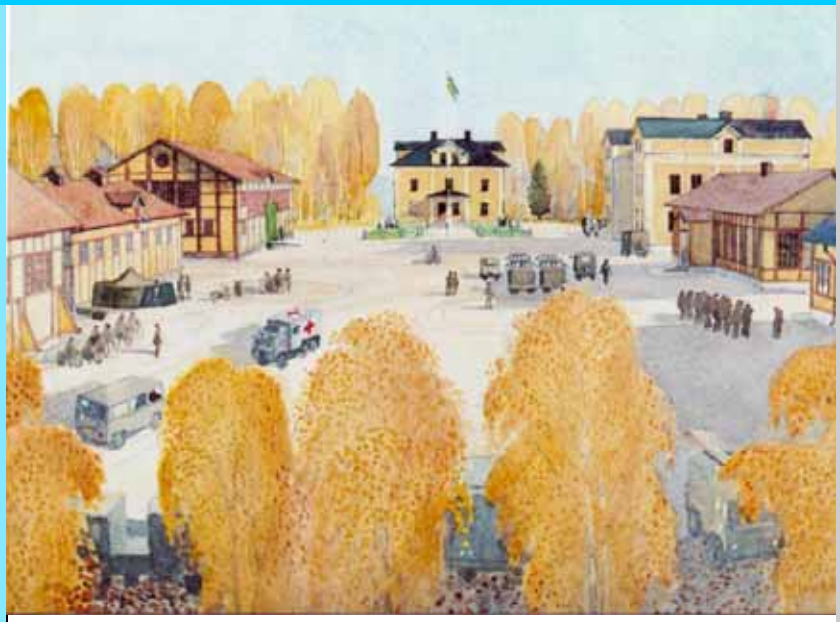

Bild över ”Södra Kaserngården”

Ordförande Leif Östberg har ordet

Nu står vi återigen framför en sommar med förhoppningar om bra väder.
Jag tackar de artikelförfattare som bidragit med artiklar och bilder till detta nummer.
Jag tycker att fler i förskingringen borde fatta pennan, skriva och berätta vad ni nu gör och var ni finns i landet. Bifoga även bilder.
För att tidningen skall leva och utvecklas måste fler sända in artiklar.
Det vore även synnerligen trevligt om tidigare chefer för T 3 skrev ned några rader. Förut var ni snabba med pennan men hur är det nu. Har även ni blivet sega, torra och oföretagsamma gubbar eller?
Volontärerna samlas återigen i Sollefteå och på T 3 den 29-31/8. Förhoppningsvis kommer det en artikel med bilder från detta möte.

Glöm ej att meddela kassören ev. adressändringar.

Tore Tarstedt som ung volontär.

En volontärs minnen

Alla har vi våra minnen. Det mesta man minns är sådant som har betytt mycket i ens liv. Men en del som man kommer ihåg kan vara av mindre dignitet men har ändå etsat sig kvar i ens hjärna. Det är dessa minnen som jag nu skall berätta om. Allt som jag minns från åren 1947-48 får naturligtvis inte plats i min artikel, men det kanske bara är bra.

Jag vet att de upplevelser som jag skildrar på intet sätt är unika för mig och den åldersklass jag tillhör, utan många kommer nog att känna igen sig från sin egen tid som ”kaniner”. Men jag hoppas också att det finns läsare, främst yngre, som inte har upplevt livet som volontär och som kanske kan tycka att det är intressant att få reda på hur det var. Jag antar dessutom att de som har gjort sin värnplikt under och några år efter 2. världskriget också känner igen sig.

I Norrlandsträngaren 2000 har både Ivan Bergander och Roland Sund beskrivit sina minnen. Jag riskerar tyvärr att upprepa vissa erfarenheter som de har vittnat om. Men minnet är ju kort och några kanske har slängt denna förträffliga tidning, så jag tar risken.

Det hade varit bra om så många som möjligt i min årsklass hade kunnat samlas och sammanfattat vårt gemensamma liv, men alltför många är ju borta för alltid och många av oss, som fortfarande är i livet hade det tydligen svårt att resa till vår träff augusti 2001. Därför får det bli ”Här är mycket korta delar av mitt liv som volontär”

Den 1. november 1947 fick jag anställning som volontär vid I 21. Det innebar att jag ryckte in en månad efter mina blivande kamrater. Efter utrustning på I 21 kördes jag i en täckt sjuktransportbil upp till T 3, eftersom man organiserade Klass 1 gemensamt för de två regementena. Efter det att kompaniadjutanten, fanjunkare Widén, hade gjort sitt bästa för att skrämma mig (vilket han lyckades bra med) beordrade han dagkorpralen att följa mig till matsalen för middag. Jag kommer så väl ihåg att det serverades stuvade makaroner och köttbullar. Dessa var så stora att man senare nästan trodde på historien om hur husmor rullade dem. Den som inte känner till denna historia mår kanske bäst av att ingenting veta.

Dagkorpralen lämnade mej emellertid åt mitt öde i matsalen varför mitt problem var att hitta tillbaka till kompaniet och loge-

mentet. Efter att ha frågat ett antal förvånade värnpliktiga om vägen, kom jag så småningom ”hem”. Vad jag kan erinra mig tog de blivande kamraterna väl hand om ”eftersläntaren” och jag tycker nog att jag snabbt smälte in i gemenskapen.

Nu låg jag ju en månad efter i utbildningen. En av de första dagarna hade vi bilkörning i en enkel körgård med furirskolan som instruktörer. De var ju inte kända för att lägga fingrarna emellan. Jag och någon annan volontär fick Hibba som instruktör. Jag tror inte att han visste att jag var nyinryckt för han beordrade mig att starta bilen. Jag hade ju knappt suttit i framsätet på en bil tidigare, och hade ingen aning hur man bar sig åt, så jag såg både ut som och uppträdde som en idiot. Och att jag var det fick jag ju veta. Som han skällde! Men så var det ju på den tiden. Det var ju ingen idé att försöka förklara. Och när jag väl fick igång bilen och startade på ”Ettan” tyckte jag att farten var svindlande. Jag fick i alla fall körkort frampå vårkanten till både min egen och andras förvåning.

Exercis, vapentjänst lärde vi oss ganska snart. Jag kommer ihåg att vi t o m hade prov i exercis. Det har man väl inte nu?

Några av oss hade problem med ridningen, för vi hade Sixten Adolfsson som lärare. Vi fick bl. a rida utan stigbyglar ute på den stenfrusna kaserngården tills vi ramlade av hästen. Då var det roligare när Birger Westlin tog oss ut till Skedomdungen där vi fick rida i full galopp på slingan. Sedan måste vi förstås sätta oss på de s k bidéerna och spruta kallt vatten i baken som lindring mot rodnaden. Varmt vatten är, som de flesta vet, en modern veklighetsinrättning i kasernerna. Ibland fick vi rida genom Sollefteå. Jag misstänker att det var för att ”Onkel Bräsig” skulle få stoltsera för stadens unga flickor.

En lördag beordrades vi att, efter tjänstens slut, vara åskådare på en hopptävling mellan befäl. Det var ju inte så särskilt roligt eller spännande ända tills en av ”våra furirer” startade. Hästen vägrade vid första hindret och sprang sedan med ryttaren direkt in i stallet. Den ryttaren såg vi inte till mera den dagen. Jag nämner inget namn, för han var en av de duktiga och hyggliga furirerna i motortjänst. Men han höll sig verkligen vid sin häst, för om jag minns rätt så är han en av skaparna av Sold I Motor.

Eftersom många av oss var så unga serverades mellanmål i matsalen på eftermiddagen. När vi då kom in i matsalen ropade alltid en av serveringsflickorna: ”Nu komma kaninera” ! En gång hade vår skolchef Torsten Skoglund, ett duktigt och hyggligt befäl, sagt att vi skulle få åka skidor i Hallstabacken efter mellanmålet. Denna dag var brödet, som vi fick tillsammans med en klick margarin om möjligt torrare än vanligt. Oturligt nog hade kökspersonalen dukat till sig själva vid ett bord med betydligt smakligare innehåll. Vi kunde inte motstå frestelsen att äta ifrån det istället. Ja vi hann ju inte så långt, innan biträdande husmor kom farande som ett lejon och stoppade vår framfart. Sen ringde hon till kompaniet. Resultatet blev att Torsten Skoglund stod på snöhögen framför matsalen, med mössan neddragen till ögonbrynen, och skällde ut oss efter noter. Någon Hallsta-backe blev det inte, utan det blev milspåret i stället.

I utbildningen ingick ju också civila ämnen, med civila lärare. Jag minns Kjell Frisén i svenska, regementspastor Nils Wigren i historia och räkning. Läraren i geografi har jag tyvärr glömt namnet på (jag undrar om han inte hette Lundström?) och jag kommer heller inte ihåg så mycket av hans undervisning. Däremot erinrar jag mig att han i insän-

dare i Nya Norrland pläderade för att teaterbesökare skulle bära lång klänning och frack.

I Fysiologi (hette ämnet så?) skulle instruktionssköterskan, en rödhårig, ganska snygg kvinna, förmodligen yngre än man tyckte på den tiden, försöka lära oss kroppens olika delar och deras funktioner. Hon följde ganska slaviskt SoldI Sjv, som var uppdelad i olika kapitel. Men när hon närmade sig kapitlet Fortplantningsorganen började hon repetera det som hon tidigare hade gått igenom. När det till slut inte gick att undvika detta känsliga kapitel hade hon tydligen lyckats övertala furir Erik Åberg att ta just den lektionen. Men han hade väl upptäckt att en timme var för lång tid, så han började med förhör på Matsmältningsorganen. Jag fick uppgift att redogöra för dessa. Jag kunde det så bra att Åberg sa: ”Det var bra, volontären får ledigt resten av lektionen.” När jag var på väg till logementet mötte jag fanjunkare Widén, som naturligtvis frågade vad jag gjorde. Jag förklarade hur det var, varpå han utbrast: ”Bra, volontären städar dagrummet!” Som sagt, det var ingen idé att protestera eller försöka förklara. Jag gick i alla fall miste om lektionen om Fortplantningsorganen, men jag tror att jag har klarat mig ganska bra ändå.

Vid en lektion i räkning utbrast volontär Rosén: ”Det här var en djävla räkning!” Pastor Wigren lämnade katedern, rusade ner till Rosén och uppmanade honom att upprepa det han hade sagt. När Rosén gjorde det, grep den gode pastorn tag i hans hår och ruskade om ordentligt. Det hela såg ganska komiskt ut eftersom Rosén var betydligt längre än Wigren. Men jag tror inte att Rosén fick några framtida men av upptuktelsen. Hade det varit nu hade man väl varit tvungna att anlita en psykolog.

Efter årsklassens utryckning i mars fanns det inga andra än volontärerna som kunde tjänstgöra i kasernvakten, gå nattstallvakt m m. Det innebar att man ofta gick direkt från kasernvakten till någon av stallarna. En del av kamraterna var dessutom rädda för hästar, vilket ju måste ha varit svårt för dem. En natt, när jag gick stallvakt, märkte jag att en av hästarna verkade orolig. När jag kom fram till den såg jag att halsremmen hade glidit över öronen och fastnat på hästens ögon så att ögat liksom vällde ut på båda sidor om remmen. Att väcka vaktchefen för att få hjälp vågade jag inte, men jag hade en liten pennkniv, med vilken jag lyckades skära av remmen. På morgonen måste jag ju anmäla incidenten, varpå hästen sjukskrevs. Jag fick inga rosor utan frågan var snarare om jag skulle bli ersättningsskyldig för halsremmen. Men efter att ärendet gått till regementschefen avskrevs det.

Det blev naturligtvis dåligt med sömn med all denna vakttjänstgöring. Det hände väl att man tog sig en orolig lur i höet i stallet eller i vagnarna vid Nipstationen. Men risken var ju stor att något övernitiskt dagbefäl skulle få för sig att inspektera mitt i natten. Nu är väl försyndelsen förhoppningsvis preskriberad så därför vågar jag berätta om den.

Förutom vakttjänst fick vi utgöra övningstrupp vid befälsutbildning av olika slag. En gång skulle vi agera skyttegrupps anfall med understöd av några kgskyttar ute på Tjärnmyren. Eftersom utbildningen hade splittrats p g a all handräckning var väl inte våra kunskaper och färdigheter så goda som man kunde önska. Furir Ingvar Sohlin råkade ställa sig framför ett kg, varpå skytten lade av en skottsalva rakt in i Ingvars bakdel. Vilken tur att han stod med ryggen mot skytten! Ännu större tur var det väl att vi sköt med lösplugg. Ingvar hade säkert synbara minnen av händelsen lång tid

efteråt.

Så här efteråt förvånas man över att vi hann med så mycket som vi gjorde. Det vittnar trots allt om en god planering av vårt befäl. Man hann ju t o m lägga in dagar med studiebesök på bl a tobaksfabriken i Härnösand och, om jag minns rätt, pappersmassefabriken i Husum. På hösten 1948 gjorde vi en motormarsch till Stockholm. Vi förlades på dåvarande Lv 3 på Östermalm och då kände man en stor glädje över att vi på T 3 hade så pass nya lokaler som C-kasernen dock var, trots frånvaron av varmvatten. Det var många saker som hände under den resan, som tyvärr för min del slutade på Sollefteå lasarett efter en vådlig avkörning med motorcykel. Jag nämner detta för att kunna berätta, att allt befäl på den tiden inte var så opsykologiska, som mina tidigare rader kanske har antytt. För så fort jag hade blivit friskskriven hade vi en övning i motormarsch och den som utsågs till motorcykelordonnans var jag. Det sades inte, men jag misstänker att det var ett sätt att befria mig från den trauma olyckan hade gett mig. Jag var nog ingen bra ordonnans under den övningen och jag har aldrig under hela mitt liv känt någon större lust att köra motorcykel.

Jag har inget minne av någon utbildning i trupputbildning, som ju skulle vara det viktigaste målet för framförallt volontärrekrytskolan, men det fanns ju, som sagt, inte mycket tid till någon utbildning överhuvudtaget.

På sommaren 1948 firade regementet 50-årsjubileum i Sollefteå med stora arrangemang och festligheter. Vilka var det som fick ställa upp som handräckning vid olika aktiviteter och på mässarna? Jo, volontärerna, förstås.
Vi var dessutom fanvakt, vilket vi genomförde på ett mycket förtjänstfullt sätt, om jag tillåts skryta litet. Vi deltog också som fanvakt vid Regementets Dag i Bjästa (tror jag det var) senare under sommaren och då gjorde vi ett taktsteg, som gav utslag på seismografen i Uppsala, sägs det.

Vid jubileumsfestligheterna, som jag tror måste ha ägt rum på en söndag eftersom befälet verkade vara bakfulla även på måndag, fick vi volontärer vara med på underbefälskårens fest. Det var kanske inte så roligt eftersom man inte var van att umgås med sitt befäl på detta sätt.

Dagen efter var det tjänst i vanlig ordning, men alla övningsledare förlade övningarna så långt som möjligt från kasern och undvek att ange platserna på dagsprogrammen, för att inte regementschefen, överste Natt och Dag skulle hitta dem. Furir Olle Andersson ”övade” oss i maskering av anspannskärror med kraftsamling till skalmarna ute vid Ed. Vad jag minns så gav han bara order om maskering för att sen dra sig tillbaka till en solig plätt där han snart föll i Morphei armar. Vissa andra befäl var inte lika försiktiga med bl a husarrest som följd.

Detta års sommarläger hade förlagts till kusten, någonstans i Nordingrå. Vi volontärer bildade en grupp med några lastbilar fullastade med tält, ved och allt övrigt som behövdes för ett par veckors förläggning. I hytten på varje bil satt som regel tre volontärer. Alla, som har varit med om kolonnkörning, känner till den s k dragspelseffekten, som innebär att de bilar som körs i kön ena stunden får framföras i snigelfart för att i nästa ögonblick pressas till oanade hastigheter. Vägarna i området var t o m av mycket sämre kvalitet än vad de förmodligen är idag. Följden blev att en lastbil, framförd av Kurt Lindström och lastad med meterved, kom upp i för hög hastighet, högra framhjulet kom upp på en sten i vägbanan och bilen välte utför en slänt, alldeles intill en bondgård. Fö-

raren och de två andreförarna kröp ur bilen, oskadda. Veden låg som ett plockepinnspel i slänten, men bilen hade, så vitt jag minns, inga större skador. Men den hade träffat en stolpe med en elledning och vid kraschen bröts strömmen långvarigt. Det var ju inte bra för de tusentals ägg som höll på att kläckas.

Jag antar att den händelsen kostade kronan en hel del, men jag tror inte att Kurt blev fälld för vårdslöshet i trafiken. Färden fortsatte och efter att först ha fyllt befälstälten med 40 cm tjockt granrislager kunde vi förlägga oss själva. Det enda jag i övrigt kommer ihåg från de veckorna var fotbollsfinalen i OS som ju Sverige vann. Hela kompaniet satt och lyssnade på Sven Jerrings referat från matchen och när den var slut sjöng vi ”Du gamla, Du fria”, stolta över vårt landslag.

Löjtnant Hallenberg, som var vår skolchef, ledde en övning i sprängtjänst på stigen upp till Gåssjöstugan. Det gällde att spränga bort stenar, och vi laddade under ett antal sådana enligt konstens alla regler. Det var vid ett V-stigskäl och de, som inte var tändare, fick dra sig tillbaka till en säker plats.
Alla tändare, utom två som skulle vara poster på var sin stig bortom sprängplatsen, kom springande tillsammans med löjtnanten. Vi räknade salvorna och konstaterade att en laddning inte hade detonerat. Efter ett tag, kanske knappt tio minuter, gick löjtnanten fram, men vi skulle stanna kvar i skydd till dess han kom tillbaka. Då small den sista laddningen. Vi gick då fram och mötte en blek löjtnant som utbrast: ”Nu var det nära att ni inte hade haft någon skolchef. När jag kom fram så small det ungefär 20 meter från mej”. Det visade sig att en av posterna hade missat tändningen, sprungit till sitt skydd och återvänt när han hade räknat de andra laddningarna varpå han tände sin laddning. Ibland finns det änglavakt.

Så fortsatte vår tjänstgöring under sensommaren, hösten och vintern, och det finns ju mycket mera att berätta om, t ex gruppfälttävlan där även grp K deltog, anspannsmarschen till Gåssjöstugan, vinterlägret i Backe m m men det tänker jag bespara läsarna från.

När jag läser igenom det jag har skrivit, slår det mej att det mesta jag berättat om verkar så negativt. Men jag vill säga att vi hade mycket roligt också. Jag tror nog att de positiva intrycken överväger. Samvaron på logementet skapade en god kamratanda. Vi kunde skämta med varandra utan att någon tog illa vid sig. Någon mobbning förekom inte även om tonen ibland kunde vara ganska tuff. Men vi stöttade varandra när det behövdes. Jag beklagar att den träff, som jag skriver om i en annan artikel, inte samlade flera deltagare ur vår kurs. Det hade verkligen varit trevligt att träffas igen efter 54 år och utbyta gamla minnen.

Tore Tarstedt

Besök på Krigsarkivet mars 2003

Projektgruppen ”Civilanställda på T3 1893 och framåt” har haft till uppgift att belysa denna personalkategori. En uppgift som varit allt annat än lätt. Krig och Örlog finns beskrivet kors och tvärs, men de civila verkar inte ha existerat. Inte ett ord (nästan).

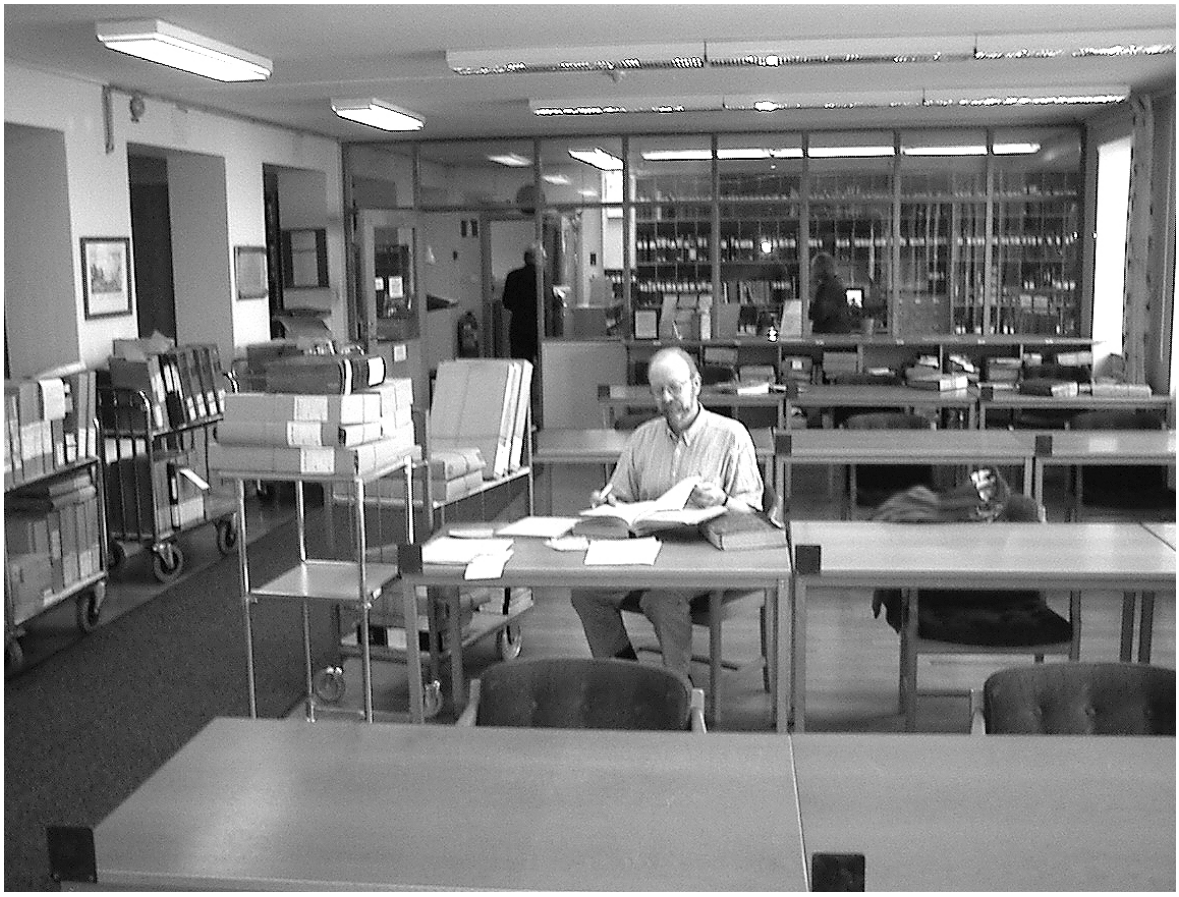

Vi har letat i andra källor, intervjuer, föreningsarkivet i Härnösand, husförhörslängder mm. Vårt sista hopp var Krigsarkivet (KRA) i Stockholm. De civila borde åtminstone ha fått någon form av lön som man kan hitta i kassajournalerna, kanske.
Sagt och gjort. Vi började titta i registret över de akter som finns om T3. Registret finns på Sollefteå Museum. Det blev 27 volymer av allehanda slag, skrivelser, journaler, avgångna osv osv.

Jag fick äran att besöka KRA efter att vi i god tid beställt fram handlingarna. Eftersom vi vet minst om tiden före 1930 började jag från början. Man måste komma ihåg att akterna inte är bättre än det förbanden skickat in.
Återigen Krig och Örlog, massor av intressanta uppgifter. Men de civila då? Tja det blev inte mycket, men med lite uteslutningsförmåga pusslade jag ihop några godbitar.
I kassajournalen 1898 hittade jag en köksföreståndersk och en kokerska avlönade under rubriken ”Intendentsdepartimentet/ Köksinrättningen”. Resten av personalen var med all sannolikhet värnpliktiga. Däremot fanns ingen eldare, snickare mm som vi vet fanns. Troligtvis var det andra kassjournaler, som inte finns på KRA.

I andra dokument framgår att det fanns en Tygverkstad redan 1898. Tygkaptenen, Tygmästare och musikofficeren A. Hårleman var chef. Vi vet också att det åtminstone fanns en snickare, en smed och en sadelmakare i verkstaden. Tygverkstaden var tydligen mycket allround. I skriftväxling hittade jag allt från trumpeter, mässingknappar, prototypkärror, brandmateriel, vissa medikamenter, reparationer mm. Allt utom livsmedel och ammunition.

KRA är en guldgruva att ösa ur, om man vet vad man skall leta efter. Några goda råd om du funderar

på ett besök.

1. Klara ut vilken organisation som gällde vid aktuell tidpunkt. Jmf ”Intendentsdepartimentet”.
2. Studera registret på Sollefteå Museum, välj ut lämpliga volymer. Materialet är oftast sorterat sektions/Avd/ Kompanivis över åren.
3. Beställ fram materialet i god tid hos KRA.

Värt att notera att Ut och Ingående skrivelser ofta finns. Många gobitar att hämta där.
Kontentan blev sorgligt nog att det mesta om ”civilanställda 1893……..” fortfarande är höljt i dunkel fram till 1930- talet. Har du uppslag hör gärna av dig till museet, detta arbete blir aldrig klart.

Ingemar Johansson

Vi som en gång trampat på T 3`s mark.

Fredrik Norman (nedan) hörsammade uppmaningen i förra numret. Han fattade pennan och nu utmanar han er alla att komma med inlägg och artiklar från hela landet. Detta är en viktig förutsättning för Norrlandsträngarens fortlevnad.

Jag uppmanar alla gamla kamrater att visa livstecken.
Vi som trampade T3:s marker förskingrades och tanken kommer ibland, ”hur gick det sen”.
Skicka in ett foto till Leif Östberg och skriv några rader fritt ur hjärtat.

Jag flyttade till Ekerö 1984 efter 20 år vid T3. Sedan blev det 15 år vid Försvarets Radioanstalt.
Mitt arbetsfält var hela Sverige. Jag hade förmånen att under några år arbeta med Bengt Skjemstad. En mycket trevlig övning som jag fick lägga upp, genomfördes i Östersund/Gräftåvallens fjällanläggning i Oviksfjällen. Rekommenderas för dig som vill ha en vecka i fjällen, sommar som vinter. Bra backe med fina stugor och humana priser.
Jag har min älgjakt, men även ägnat mycket tid på ett torp i Åsele.
Kan beskådas på www. vasterbottensmuseum.se sök vidare på oar/hus/hus i Åsele kommen/Per Albin torpet.
Ja så här tänkte jag, att även Ni skulle göra. Skriv och berätta, flera gånger om du vill.
Vill du sända en hälsning är min adress: fredrik. norman@telia.com.

Fredrik Norman

PS. Du kommer väl ihåg hur många smörjnipplar som fanns på bandvagn 202.

Rätt svar:88+1. DS

T 3 och I 21 kamratföreningar gör ett studiebesök vid Distansapoteket i Sollefteå

Studiebesöket började med att vi från T 3 och I 21 Kamratföreningar åt en gemensam lunch i Mässvåningen. I samband med kaffet berättade Bengt-Åke Sundelin (f.d. övlt vid T 3 och nu chef för Distansapoteket i Sollefteå) om hur etableringen gått samt om hur verksamheten kommer att utvecklas. Distansapoteket har sedan etableringen i höstas bedrivet sin verksamhet i f.d. Förvaltningshuset och för dagen fanns 33 st anställda. Enligt Bengt-Åke skulle ytterligare 9 st anställas i samband med att Distansapoteket flyttar över till nya och för verksamheten anpassade lokaler i f.d. Militärrestaurangen på Hågesta.

Distansapoteket i Sollefteå svarar för distribution av läkemedel till över 100 st utlämningsställen inom området Hälsingland - Härjedalen - Jämtland - Södra Lappland (Hemavan) - Södra Västerbotten - Ångermanland - Medelpad. Leveranserna sker som regel med ordinarie turlistor för bussar som trafikerar utlämningsställena (vårdcentraler, sjukhem, affärer, bensinmackar mm).
Tidsförhållandena för leverans är sådana att den som bor i Hemavan skall kunna få sin beställning effektuerad inom 48 timmar. De utlämningsställen som har kortare avstånd till Distansapoteket får sina varor inom 24 timmar.
Efter informationen i Mässvåningen genomförde vi ett studiebesök i nuvarande och i de blivande lokalerna. De nya lokalerna medger att verksamheten kan utvecklas och utökas. Vi som deltog i besöket hoppas innerligen att minst 50 st kommer att få sin utkomst ifrån verksamheten som skall bedrivas i dessa. Förutom i Sollefteå finns det idag Distansapotek i Boden, Falun och i Hässleholm. Inriktningen är att ytterligare två st skall etableras i landet. Ett i Mälardalsområdet och ett i västsverige.

Leif Östberg

Distansapoteket i Sollefteå har nu flyttat in i nya lokaler. Före detta Sollefteå Garnisons matsal

Protokoll fört vid Kamratföreningens årsmöte 3 mars 2003

§ 1 Ordf hälsade välkommen samt förklarade mötet öppnat. Mötet befanns behörigt utlyst genom punkt i stadgarna samt information via föreningstidningen. Dessutom har annonsering gjorts via Seniorklubbens möten på museet.

§ 2 Till mötesordförande valdes Leif Östberg.

§ 3 Till mötessekreterare valdes Kjell Åström.

§ 4 Till justeringsmän valdes Roland Forbord och Ulf Torhult att jämte ordf. justera dagen protokoll.

§5 Verksamhetsberättelsen samt balans och resultaträkning för 2002 föredrogs godkändes samt lades till handlingarna.

§ 6 Revisionsberättelsen föredrogs.

§7 Årsmötet beviljade 2002-års styrelse ansvarsfrihet.

§ 8 Verksamhetsplan för 2003 presenterades. Inriktningen för tidningen är att utkomma med 3-4 nummer/år. Ordf. uppmanar fler skribenter att deltaga. Tidningen kommer ev. att fr.o.m. våren kunna läsas på nätet.
Roland Forbord motionerade om att resan till Östersund skulle bytas mot en motsv. resa till Övik/Umeå.
Fler deltagare i våra evenemang efterlyses.
Styrelsen arbetar vidare med att detaljera planen.
Ordförande uppmanade alla att delta i samarbetet med I 21 KF kring våra arrangemang.
Verksamhetsplan för 2003 enligt styrelsens förslag fastställdes. Styrelsen ser över möjligheterna att arrangera en resa till Umeå/Östersund under nästa år.

§ 9 Medlemsavgiften för 2003 och 2004 fastställdes till oförändrat 50:- för enskild medlem resp. 100:- för familj.

§10 Förslag till inkomst och utgiftsstat för 2002 fastställdes, med tillägget att ytterligare 40.000 kr anslås till seniorernas intervjuprojekt.

§11 Till ordförande för 2003 intill nästa årsmöte valdes Leif Östberg

§12 Till ledamöter för 2002--3 är Joakim Falk, Arne Hedvall valda. Till ledamöter för 2003-4 valdes Kjell Åström, Nils-Erik Nyberg och Lennart Hellström.

§13 Till revisorer för 2003 valdes KG Ström, Ulf Torhult med Christer Svensson som ers.

§14 Till valberedning valdes KG Ström, Wille Wennberg och Sune Boväng (kallare).

§15 Beslöts att mötesprotokollet skall skickas ut till alla medlemmar genom tryck i NT våren 2003. Anslagstavla för föreningen sätts upp i museientrén.

§16 Mötet avslutades.

Kommande aktiviteter under året. Glöm ej att anmäla ert deltagande i

03-08-28 Ärtmiddag kl 1800 på mässen. Kostnad 50 kr
Anmälan om deltagande senast 08-22 till Arne Hedvall

03-10-09 Höstmöte kl 1800 med efterföljande ärtmiddag på mässen. Kostnad 50 kr.
Anmälan om deltagande senast 10-06 till Kjell Åström

03-12-04 Jultallrik på kl 1800 på mässen. Kostnad 125 kr.
Anmälan om deltagande senast 11-28 till Kjell Åström

03-12-07 Bussresa till Östersund och Jamtli. Anmälan om deltagande till Lennart Hellström eller Arne Hedvall senast 11-28. Föreningen står för busskostnaderna.

Sollefteå Museum är nu invigt och öppet för allmänheten. Gör ett besök i museet när ni är i stan. I nästa nummer kommer ett reportage om invigningen.

Seniorklubben arbetar vidare under hösten med ett flertal projektarbeten. Flertalet av nuvarande projekt kommer att slutredovisas under hösten.
Verksamhetsplatsen är i Sollefteå Museums tredje våningsplan. Under sommaren är det uppehåll men verksamheten påbörjas igen efter semestrarna.
Klubben samlas torsdagar kl 0900 och arbetar fram till kl 1200.
Är du intresserad att delta i arbetet kontakta Bengt Ericson tfn 0620-51119,
email: bengt.ericson@passagen.se

Medlemsavgifter

För enskilt medlemskap **50 kr**.
Familjemedlemskap **100 kr**.
Glöm ej att fylla i avsändarnamn adress samt vid familjemedlemskap namnen över vilka som ingår i familjen på postgirotalongen.
Om du har en emailadress sänd den via email till Kjell Åströms mailadress som finns redovisat under föreningsuppgifter på första sidans vänstra spalt.

Medlemsavgiften skickas till **T 3 Kamratförening, Postgiro 336914-7.**
Vi skickar i år ej ut inbetalningskort utan vi uppmanar er att snarast sända in avgiften för ert medlemskap i föreningen.

Påminner även om att ni kan bidraga med artikelunderlag och bilder till kommande nummer av denna tidning. Skicka manus till Leif Östberg, Strandv. 3, 882 93 Helgum eller via email (se förstasidan)

Tidningen publiceras även på nätet under adress **www.foreningstidningar.se**
Titta i bilddatabasen som finns tillgänglig under www.sollefteamuseum.com